

Hallo gemeente,

Als klein babytje kwam ik op de wereld als dochttertje van mijn liefdevolle ouders Jan & Louri Boeije, en twee jaar later kreeg ik een fantastisch broertje Reinder. Door mijn ouders ben ik als baby gedoopt, en met dankbaarheid mag ik zeggen dat zij hun belofte om mij te op te voeden met het Woord van God als waarheid (tot vervelends aan toe) vol geduld zijn nagekomen. Als kind ging ik met mijn broertje, neefje en nichtjes, elke zaterdagochtend vrolijk naar de Kinderbijbelclub ; hier mochten we op een leuke manier vol blijdschap zingen en leren over de liefde van en voor God. Wij gingen dan ook naar een christelijke basisschool. In mijn tienerjaren werd ik erg opstandig ; elke zondag twee keer naar de kerk, catechisatie en verenigingsavonden met alle leerverplichtingen en bijbelstudies erbij, kwamen mij wel mijn strot uit. Het leven was niet mooi, er gebeurde dingen in de wereld die ik niet kon begrijpen dat God dit toe zou laten.

Ik besloot mijn eigen keuzes te gaan maken over mijn leven met alle gevolgen van dien. Dit werd een leven met drank, drugs & feesten. In mijn achterhoofd bestond God nog steeds wel als feit maar ik leefde op een manier dat ik alles deed wat Hij "verboden" had.

Toen was het moment gekomen dat ik alleen in een caravan op straat verbleef. Ik stopte met drugs drank en feesten, met het idee mijn toenmalige vriend te steunen die in detentie zat gevolgd door een verplichte opname in een psychiatrische afkickkliniek . Op een ochtend stapte ik de caravan uit en kon ik bijna dagelijks bosjes met klavers 4 plukken om mijn caravan, met tranen keek ik naar de hemel met slechts een dankjewel, dank u wel dat u mij niet heeft verlaten. Mij ogen en oren werden geopend, beter gezegd werd mijn hard weer geopend. Vanaf dit moment liet ik God weer toe in mijn leven, ik kreeg het gevoel dat God duidelijk tegen mij sprak via de wonderen van de natuur. Dit heeft mijn afkicken en psychische groei mogelijk gemaakt dit met een glimlach te kunnen volhouden. Tijdens mijn angstaanvallen begon ik met simpele vertrouwde liedjes te zingen die ik als kind zong met mijn moeder ; 'K stel mijn vertrouwen of die we met alle kinderen van de kinderbijbelclub zongen ; je hoeft niet bang te zijn. Hiermee gingen letterlijk de schaduwen weg en mocht ik rustig worden. Ik begon in de Pijler bij de peutertjes als teamlid en mocht hier genieten van Gods liefde voor de mensen, en hoe kinderen zorgeloos vertrouwen op Gods liefde. Ik mocht met kinderen bezig zijn zoals ik vroeger zelf genoot van met God bezig zijn, de basis van het geloof meegeven. Ik kwam weer nuchter over de vloer bij mijn ouders, fantastisch mooi maar meteen werden we geconfronteerd met mijn moeders onverwachte ziekte ; kanker. Ik was verdrietig waarom zo een lieve vrouw, altijd een goed hart voor de medemens, trouwe dienaar van God ; ziek. Ik gaf hiervan mijzelf de schuld. Het kwam door mij en mijn slechte verleden. Een vriend vroeg me hoe ik bij dit absurde idee kwam dat het mijn schuld zou zijn, zo is God niet! Hij raadde mij aan Celebrate Recovery te volgen in de Pijler. Hieraan ben ik begonnen, ik heb hier vriendschappen op mogen bouwen en enorm veel steun en advies gekregen. Hier heb ik mogen leren, hoe moeilijk het ook is alles te mogen delen met God. Me te laten troosten en helen door God. Ik ben een zondig mens en maak fouten maar ik mag van mijzelf houden zoals God van mij houd. God maakt geen fouten. Het verdriet om mijn moeders ziekte werd omgezet naar een zegening ; ons gezin werd weer een hecht team. Vertrouwen werd teruggewonnen en mijn moeders liefde voor God werd beantwoord met een overlading van kracht om door te gaan. Mijn dappere mama werd mijn voorbeeld alles aan te kunnen samen met God. Mijn vaders geduld en vergeving en een behoorlijk aantal andere daden waren een spiegel van hoe God op zn minst kon zijn ; WAUOW.

De eerste nacht op mijn zelfstandige kamer werd ik heftig geconfronteerd met een bewuste keuze maken tussen het aardse leven wat ik leefde of het Leven te gaan leven wat voor mij bedoeld was. Ik keek de dood letterlijk in de ogen aan. Snakkend naar adem kon ik niets anders doen dan vol schaamte, pijn en verdriet bidden tot God. Ik smeekte of Hij mij wilde vergeven en of ik asjeblijft bij Hem mocht komen. Toen werd mij letterlijk deze vraag gesteld ; *Christa Boeije, geloof jij nou echt dat Jezus Christus de Zoon van God is en doordat Hij aan het kruis gestorven is jouw zonden zijn vergeven en jij hierdoor recht hebt op een eeuwig leven?* Met het kleine beetje geluid wat ik nog uit mijn keel kon krijgen, kwam een krakende maar overtuigende ja. Op dat moment mocht ik weer ademen, de vijand verdween. Ik was bevrijdt! Jezus heeft mij letterlijk gered van de dood, Hij heeft de strijd voor mij gestreden. Door Zijn lijdensweg als offer voor mij hoef ik niet te boeten voor mijn zonden. Hierom sta ik hier, in dit bad, om mij uit dankbaarheid te laten dopen. Mijn oude ik te laten begraven, de duisternis achter me te laten en in Jezus Christus op te staan en samen met Hem mijn leven te

leven. Graag wil ik zijn discipel zijn.

Op deze zware weg werd ik gedragen door de bijzonder mooie mensen die God op mijn pad heeft gestuurd die Gods werktuig en mijn wegwijzers wilden zijn ; mijn ouders en broertje, vrienden, de trouwe handhaver, de maatschappelijk werkster, het leger des heils en mijn ambulante woonbegeleidster, mijn cr-groep en de peutertjes die vanuit Gods liefde mij als medemens gestuurd en gesteund hebben, zodat ik kon worden wie ik nu ben ; een trots en geliefd kind van God!